

3. søndag i advent

Hans far, Zakarias, blev fyldt med Helligånden og profeterede:

'Lovet være Herren, Israels Gud,

for han har besøgt og forløst sit folk.

Han har oprejst os frelsens horn

i sin tjener Davids hus,

sådan som han fra gammel tid har forkyndt

ved sine hellige profeters mund:

at frelse os fra vore fjender

og fra alle dem, som hader os,

at vise barmhjertighed mod vore fædre

og huske på sin hellige pagt,

den ed, han tilsvor vor fader Abraham:

at fri os fra vore fjenders hånd

og give os at tjene ham uden frygt i fromhed og retfærdighed

for hans åsyn alle vore dage.

Og du, mit barn, skal kaldes den Højestes profet,

for du skal gå foran Herren og bane hans veje

og lære hans folk at kende frelsen

i deres synders forladelse,

takket være vor Guds inderlige barmhjertighed,

hvormed solopgangen fra det høje vil besøge os

for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge,

og lede vore fødder ind på fredens vej.'

Drengen voksede op og blev stærk i ånden, og han var i ørkenen til den dag, da han skulle træde frem for Israel.

Luk. 1,67-80

Lys i mørket

MOGENS G. JENSEN

Tanken

'Zakarias' lovsang' kaldes dette afsnit i Lukasevangeliet. Præsten Zakarias, gift med Elisabeth, var far til Johannes, senere kendt som Johannes døber. Johannes og Jesus var efter traditionen fætre. Vi ved, at de var i familie med hinanden. (Luk 1,35). Efter mange års forgæves forsøg på at få børn har ægteparret opgivet det. Men en dag, hvor Zakarias gør tjeneste i templet i Jerusalem, får han besøg af en engel. Englen fortæller ham, at han og hans kone Elisabeth skal have en søn. Fordi Zakarias ikke tror på englen, bliver han gjort stum, indtil drengen er født. Da han får stemmen tilbage, synger han en lovsang, hvor han i smukke, poetiske vendinger takker Gud for sin søn og for den rolle, han skal spille i Guds planer for at frelse verden. Johannes' fødsel minder Zakarias om, at Gud ikke har forladt sit folk, men at han på ny vil oprejse et frelsens horn for sit folk. Ja, med Jesu fødsel er der kommet en helt ny og afgørende 'solopgang fra det høje.'

Troen

Når man ser en solopgang, udbryder man helt naturligt: 'Åh, hvor er det smukt.' Det føles så velgørende at lade sit ansigt bade i sollyset. Alt det dunkle forsvinder som dug for solen, og man får nye kræfter, og humøret stiger mærkbart. Og man får lyst til at synge: 'Se, nu stiger solen af havets skød, luft og bølge blusser i brand og glød; hvilken salig jubel, skønt alt er tyst, medens lyset lander på verdens kyst!' DDS 754,1.

Gud har ladet en endnu skønnere solopgang finde sted. Det har han gjort med Jesu fødsel. Han er 'solopgangen fra det høje'. Med Jesu fødsel er der kommet en ny solopgang. Et lys er tændt, som intet mørke kan få bugt med. Med Jesu fødsel og komme her til Jorden er der brudt en helt ny verden igennem. Gud har besøgt sit folk. Om så den almindelige sol forsvinder, så vil den guddommelige sol aldrig holde op med at lyse. Intet mørke eller nogen skygge skal nogen sinde kunne få bugt med denne sol. 'Du soles sol fra Betlehem! Hav tak og lov og pris, for hvert et glimt fra lysets hjem og fra dit Paradis!' DDS 749,7.

Når den almindelige sol står op, ser vi lys og farver og skønhed. Men vi ser kun en upersonlig solskive. I solopgangen fra det høje ser vi også lys og farver og skønhed. Men det er alt sammen samlet i et personligt menneskeligt ansigt, Jesu ansigt. Og dette sollys fra det høje smiler til os, og i det lys føler vi os værdsat og anerkendt. Han smiler kærligt til dem, der sidder i dødens og mørkets

skygge. Til dem, der befinder sig på livets skyggeside, vil han komme og lyse og lede deres fødder ind på fredens vej. Til dem smiler han, så mørket og døden mister sin magt over dem. Rynkerne og sorgen forsvinder ikke, men håbløsheden forsvinder, og sorgen får glæden som ledsager, og glæden er større end sorgen. Vi bliver ikke fuldkomne her, men vi bliver anderledes. Vi forvandles ved at se på Guds herligheds glans på Kristi ansigt (2. Kor. 3,18). Vi mærker noget nyt og anderledes, som vi ikke kan få andre steder. Det kommer ikke fra os selv. Det kommer ikke fra den skærm, vi ofte bruger så mange timer på dagligt. Jo, det lys fra skærmen gør også noget ved os. Men som oftest formørker det vort sind, og vi ser ikke noget kærligt ansigt her, men der strømmer mest tomhed ud herfra. Anderledes er det med det lys, der skinner fra Kristi ansigt. Når det lys skinner på os, mærker vi, at vi forandres. Vi bliver nye mennesker.

Gud har besøgt og forløst sit folk, lovsynger Zakarias. Der er tale om barsk realisme her midt i kirkens adventstid. En realisme, jeg ikke altid kan få til at rime med det, der ellers fylder i denne tid med dens mange hyggetraditioner med æbleskiver, julefrokoster, nisser og pakkekalendere. Særligt svært bliver det, når de mange traditioner smitter af på julens beretning. Så bliver enten Jesusbarnet til en buttet baby i en grov foderkasse, eller evangeliet bliver til en socialrealistisk beretning om en fattig familie på flugt, som der ikke er plads til i herberget. Både romantikken og realismen har sit at skulle have sagt, men hvis det kommer til at skygge for det virkelige budskab i julen, nemlig at Gud nu har besøgt og forløst sit folk, kan jeg godt undvære begge dele.

Helt anderledes karsk lyder Zakarias' lovsang. Han har oprejst os frelsens horn, profeterer han. På Zakarias' tid sad der et horn i hvert hjørne på alteret i templet. Disse horn symboliserede to ting: nåde og styrke. Styrken kan vi let forestille os, hvis vi tænker på en fuldvoksen tyr med mægtige horn. Men hvordan kan horn forbindes med nåde? Det hænger sammen med en skik, som beskrives i Gammel Testamente. Hvis man begik en synd og frygtede for sit liv, kunne man søge tilflugt i templet og gribe fat om et af alterets horn, hvorved man kunne redde sit liv. Når det netop var ved alteret, man kunne blive skånet, hang det sammen med, at det var på det alter præsterne smurte blodet fra de dyr, der blev ofret. Her i hornene på alteret mødtes de to betydninger af hornet. Den kraftfulde tyr slagtes, og dets blod skaffede folket soning. Sådan har Gud besøgt sit folk og oprettet en redningsstation midt iblandt os.

Udfordringen

Har du bemærket denne solopgang kaste sit lys ind over det liv, du lever i mørkets skygge?